

Arrest

nr. 227 412 van 14 oktober 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 19 augustus 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 juli 2019 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 7 oktober 2012 verklaart de verzoekende partij zich vluchteling. Op 22 november 2013 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Op 29 november 2013 wordt ten aanzien van haar een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) genomen. Op 14 februari 2014, bij arrest nr. 118 886, weigert ook de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2 Op 1 april 2014 verklaart de verzoekende partij zich opnieuw vluchteling. Op 18 april 2014 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Op 24 april 2014 wordt ten aanzien van de verzoekende partij opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13 *quinquies*) genomen.

1.3 Op 16 mei 2014, 1 juli 2014 en 10 oktober 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 17 juli 2014 respectievelijk 9 september 2014 respectievelijk 6 november 2014 wordt in dit verband een beslissing tot niet inoverwegingneming (bijlage 2) genomen.

1.4 Op 3 december 2014 dient de verzoekende partij een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Op 26 maart 2015 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Tevens wordt ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) genomen. Op 22 augustus 2018, bij arrest nr. 208 024, stelt de Raad met betrekking tot de onontvankelijkheidsbeslissing de afstand van het geding vast. Op dezelfde datum, bij arrest nr. 208 023, verwerpt de Raad het tegen de bijlage 13 ingestelde beroep.

1.5 Op 8 juni 2015 dient de verzoekende partij een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Op 12 oktober 2015 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Tevens wordt ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) genomen. Op 22 augustus 2018, bij arresten nr. 208 021 respectievelijk 208 022, verwerpt de Raad de tegen deze beslissingen ingestelde beroepen.

1.6 Op 31 mei 2017 verklaart de verzoekende partij zich voor de derde keer vluchteling. Op 29 september 2017 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Op 7 februari 2018, bij arrest nr. 199 318, verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.7 Op 16 juni 2018 dient de verzoekende partij een zesde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Op 27 september 2018 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Tevens wordt ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) genomen. Op 9 april 2019, bij arresten nr. 219 619 respectievelijk 219 620, verwerpt de Raad de tegen deze beslissingen ingestelde beroepen.

1.8 Op 12 november 2018 verklaart de verzoekende partij zich voor de vierde keer vluchteling. Op 23 januari 2019 neemt de commissaris-generaal een beslissing “*niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)*”. Op 3 mei 2019, bij arrest nr. 220 705, verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.9 Op 30 januari 2019 dient de verzoekende partij een zevende aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

1.10 Op 12 juli 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die op 19 juli 2019 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

“(…) *Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.01.2019 werd ingediend door :*

F(...) F(...) L(...), H(...) (R.R.: (...))
nationaliteit: *Egypte*
geboren te (...) op (...)
adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van

de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 19.02.2014 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zijn tweede asielaanvraag werd afgesloten op 22.04.2014 met een beslissing 'niet-ontvankelijk' door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef sindsdien illegaal in België tot hij op 31.05.2017 een derde asielaanvraag indiende. Zijn derde asielaanvraag werd afgesloten op 09.02.2018 met een beslissing 'beroep verworpen' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos weerom geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied en verbleef illegaal in België tot hij op datum van 12.11.2018 een vierde asielaanvraag indiende. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 07.05.2019 met een beslissing 'beroep verworpen' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedures – namelijk één jaar en twee maanden voor de eerste, 21 dagen voor de tweede, iets meer dan acht maanden voor de derde en zes maanden voor de vierde – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beweert dat hij vreest voor arrestatie en valse beschuldigingen indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor arrestatie en valse beschuldigingen volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedures naar bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties.

De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Ook de verwijzing naar de toestand in Egypte (waar de situatie voor de koptische christenen zeer zorgwekkend zou zijn, waar er een golf van geweld zou plaatsvinden tegen kerken, christenen en hun bezittingen, dat er aanslagen zouden plaatsvinden tegen de koptische gemeenschap en dat de koptische bevolking bovendien een geprivilegeerd doelwit geworden zou zijn van IS) vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene opnieuw geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn. Uit de beslissing d.d. 23.01.2019 blijkt bovendien dat "De commissaris-Generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de wate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging." De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan deze van het CGVS.

Betrokkene beroept zich als buitengewone omstandigheid op het feit dat hij zijn leven dat hij reeds langdurig in België opgebouwd heeft, zal moeten achterlaten, zowel op economisch als sociaal vlak. Betrokkene beroept zich in dit kader op artikel 8 EVRM. Betrokkene wijst erop dat de aard en de intensiteit van zijn sociale relaties moeten worden nagegaan. Betrokkene wijst erop dat hij een belangrijk sociaal welzijn, een sociaal en familiaal leven tot stand heeft gebracht in het kader van artikel 8 EVRM. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen

ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonbaar dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Allereerst stellen we vast dat betrokkene niet aantoonbaar dat hij nog familieleden heeft in België. Uit het administratief dossier blijkt echter wel dat hij nog verschillende familieleden heeft in Egypte, met name zijn ouders, vier broers/zussen, minstens één schoonbroer en één tante. In de aanvraag 9bis haalt zijn raadsman aan dat betrokkene bij een terugkeer naar Egypte zijn bloedeigen vader zou moeten achterlaten. Echter, uit het administratief dossier en met name uit zijn laatste asielprocedure blijkt duidelijk dat zijn vader nog steeds in Egypte verblijft, evenals de rest van de familie van betrokkene. Met betrekking tot zijn sociale leven legt betrokkene slechts negen getuigenverklaringen voor. Uit de inhoud van deze getuigenverklaringen kan niet afgeleid worden dat het gaat om diepgaande interpersoonlijke relaties waarvan de tijdelijke verbreking een onherstelbaar nadeel zou opleveren. Betrokkene toont aldus onvoldoende aan dat zijn netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Betrokkene toont niet aan dat de door hem opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Het feit dat betrokkene een arbeidscontract voorlegt kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Vermits zijn laatste asielprocedure werd afgesloten op 07.05.2019 vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij al bijna tien jaar in België zou verblijven, dat hij hierdoor zeer goed geïntegreerd zou zijn, dat hij zich aangepast zou hebben aan de Belgische samenlevingsnormen en gewoonten, dat hij heel zijn leven in België uitgebouwd zou hebben, dat hij veelvuldig Nederlandse taallessen gevolgd zou hebben, dat hij de Nederlandse taal zeer goed machtig zou zijn, dat hij volop zou participeren aan het sociale en economische leven, dat hij zijn sociale leven in België tenvolte ontwikkeld zou hebben, dat zijn vrienden hem zouden omschrijven als een warme persoon die positieve bijdragen aan de samenleving zou leveren, dat hij zijn attest van maatschappelijke oriëntatie en inburgering voorlegt, dat hij ook vanuit economisch oogpunt een positieve ingesteldheid zou bezitten, dat hij in het bezit was een arbeidskaart C, dat hij een trajectovereenkomst op vrijwillige basis met de VDAB afsloot, dat hij lange tijd tewerkgesteld zou zijn geweest als hulpkok, dat hij bij dezelfde werkgever onmiddellijk terug aan de slag zou kunnen, dat hij zeer werkbereid zou zijn, dat hij zijn arbeidsengagement zou willen benadrukken, dat hij bijzonder werkwilbig zou zijn, dat hij een bijdragen zou leveren aan de samenleving door het verrichten van arbeid, dat hij twee deelcertificaten Nederlands voorlegt, evenals een certificaat Nederlandse taal richtgraad 1, een arbeidsovereenkomst d.d. 18.05.2013, verschillende loonbrieven, zijn attest van inburgering, zijn bewijs van deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie, zijn trajectovereenkomst bij de VDAB en een arbeidsovereenkomst d.d. 11.01.2019) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). (...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“1. Door de verzoekende partij werd een aanvraag tot machtiging van verblijf om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven gericht tot de verwerende partij, zich baserende op zijn situatie en het bepaalde in art. 9bis Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende: (...)

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die voorschrijft dat een vreemdeling de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreffen de omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;*
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.*

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

2. In casu oordeelde de gemachtigde dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij hun verblijfsaanvraag niet kan indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

De verzoekende partij is het fundamenteel oneens met dit gemaakte oordeel in de bestreden beslissing, gelet op de beginselen van behoorlijk bestuur (met name het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting) en de wettelijke vereisten van artikel 9bis Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM.

3. Door de verzoekende partij werd in zijn aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gewezen op zijn langdurig verblijf in België en het integratieparcours dat hij sindsdien heeft gevolgd.

Verzoeker verliet Egypte op 21 augustus 2009 via de luchthaven van Cairo. Hij reisde per vliegtuig naar België toe en verbleef sindsdien in België.

Verzoeker verblijft 10 jaar in België. Hierdoor is verzoeker zeer goed geïntegreerd in de maatschappij en heeft hij zich aangepast aan de Belgische samenlevingsnormen en gewoonten. Verzoeker heeft zijn hele leven in België uitgebouwd. Dit blijkt onder meer uit het gegeven dat hij reeds veelvuldig Nederlandse lessen volgde (zie de documenten onder stuk 3 bij de aanvraag). Hij is de Nederlandse taal zeer goed machtig. Dit laatste wordt bevorderd doordat verzoeker zich niet terugtrekt op een eiland maar, integendeel, volop participeert aan het sociale en economische leven.

Verzoeker behaalde dan ook zijn attest van de cursus maatschappelijke oriëntatie en een attest van inburgering (zie stuk 4 bij de aanvraag tot machtiging van verblijf).

Eveneens heeft verzoeker zijn sociaal leven ten volle ontwikkeld in België, zoals blijkt uit de verklaringen dewelke verzoeker voorbracht (zie stuk 5 bij de aanvraag tot machtiging van verblijf). Al deze mensen omschrijven verzoeker als een warme persoon en als iemand die een positieve bijdrage levert aan de samenleving.

Ook vanuit economisch oogpunt heeft verzoeker reeds bewezen een positieve ingesteldheid te bezitten. Verzoeker was in het bezit van een arbeidskaart C (zie stuk 6 bij de aanvraag tot machtiging van verblijf). Hij sloot op vrijwillige basis een trajectovereenkomst met de VDAB voor de opstart van een intensieve begeleiding naar werk (zie stuk 9 bij de aanvraag tot machtiging van verblijf).

Verzoeker is lange tijd tewerkgesteld geweest als hulpkok in het restaurant van de heer R(...) I(...), alwaar hij lange tijd werkzaam was (zie stukken 7 en 8 bij de aanvraag tot machtiging van verblijf). Eveneens gaf zijn werkgever hem reeds te kennen dat hij hier, indien zijn verblijf voor langer dan drie maanden worden toegestaan, kan blijven werken.

Verzoeker is zeer werkbereid. Hij werkt nadien ook nog om in zijn levensonderhoud te voorzien, helaas zonder dat hij een legaal verblijf had. Zo werd hij aangetroffen op een controle op 13 juni 2017 (zie stuk 11 bij de aanvraag tot machtiging van verblijf).

Verzoeker benadrukt dat hij onmiddellijk aan de slag kan indien hij een verblijfsrecht verkrijgt. Hij heeft een contractbelofte verkregen van de heer H(...) S(...), zaakvoerder van bvba D(...) (ondernemingsnummer (...)). Hij is bijzonder werkwilbig en verkreeg hierom reeds een verbeterd contractvoorstel van zijn mogelijke werkgever (bvba D(...)). Onder stuk 12 bij de aanvraag tot machtiging van verblijf bracht verzoeker een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur voor met een voltijdse betrekking. Voorheen verkreeg hij reeds van dezelfde (potentiële) werkgever een contractvoorstel voor bepaalde duur en met een deeltijdse uurrooster (zie stuk 10 bij de aanvraag tot machtiging van verblijf).

4. In de bestreden beslissing wordt onvoldoende rekening gehouden met de opgebouwde sociale relaties door verzoeker in België in de mate dat deze beschermd worden door artikel 8 EVRM.

Door de gemachtigde wordt in de bestreden beslissing immers gesteld dat “betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen” of nog “betrokkene toont niet aan dat de door hem opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 zouden kunnen vallen”.

De verzoekende partij betwist dat hij zich niet kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM.

Het gaat in casu niet om ‘gewone’ sociale relaties. De verzoekende partij verwijst hiervoor naar het feitenrelaas en de elementen uit het administratief dossier waaruit blijkt dat verzoeker sinds 21 augustus 2009 in België verblijft en hier sindsdien zijn leven heeft opgebouwd. Verzoeker keerde gedurende deze periode niet terug naar Egypte, waaruit blijkt dat zijn banden met zijn land van herkomst zijn verwaterd. Het kan worden vastgesteld dat een aanzienlijk deel van het leven van verzoeker zich heeft afgespeeld in Egypte, doch de meest recente tien jaren van verzoeker zijn leven hebben zich (onafgebroken) afgespeeld in België. Het is deze periode in het leven van verzoeker dat op de voorgrond staat.

Deze vaststelling geldt des te meer, gelet op de langdurige periode voor de behandeling van een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet. Er geldt geen wettelijke termijn voor deze behandeling, doch deze bedraagt steeds verschillende maanden. Verzoeker

zou hierdoor voor verschillende maanden (of jaren) dienen te verhuizen naar Egypte, een land waarmee hij geen binding meer heeft. In de mate dat de gemachtigde het derhalve heeft over een "tijdelijke scheiding", wordt de duurtijd hiervan dan ook onzorgvuldig beoordeeld.

De verzoekende partij moet hierom vaststellen dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing is tegemoet gekomen aan het maken van een zorgvuldige beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM. Er wordt in de bestreden beslissing ten onrechte gesteld dat het opgebouwde privéleven door verzoeker niet valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM, ook al verbleef hij tien jaar in België (en bleef hij, andersom, gedurende deze termijn afwezig uit Egypte).

Hieruit blijkt dat de verwerende partij geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar alle relevante feiten en omstandigheden in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM volgt uit deze vaststelling. Aangezien artikel 8 van het EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden, volgt tevens de vaststelling van de schending van dit artikel (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68)

5. Ook buiten het vraagstuk naar de toepassing van artikel 8 EVRM is het oordeel van de gemachtigde, over het langdurige verblijf van verzoeker in België en zijn sociaal leven dat hij sindsdien heeft opgebouwd, onzorgvuldig tot stand gekomen en kennelijk onredelijk temeer gelet op de vereisten van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Zijn opgebouwd leven in België en de langdurige periode dat hij niet meer in Egypte heeft verbleven (gedurende de afgelopen tien jaar), maken voor verzoeker een buitengewone omstandigheid uit die hem verhinderen een aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen via zijn land van herkomst. Hierdoor diende hij een dergelijke aanvraag in via de burgemeester waar hij verblijvende is.

De verzoekende partij verwijst hiervoor naar het feitenrelaas en de elementen uit het administratief dossier waaruit blijkt dat verzoeker sinds 21 augustus 2009 in België verblijft en hier sindsdien zijn leven heeft opgebouwd. Verzoeker keerde gedurende deze periode niet terug naar Egypte, waaruit blijkt dat zijn banden met zijn land van herkomst zijn verwaterd. Het kan worden vastgesteld dat een aanzienlijk deel van het leven van verzoeker zich heeft afgespeeld in Egypte, doch de meest recente tien jaren van verzoeker zijn leven hebben zich (onafgebroken) afgespeeld in België. Het is deze periode in het leven van verzoeker dat op de voorgrond staat.

Deze vaststelling geldt des te meer, gelet op de langdurige periode voor de behandeling van een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet. Er geldt geen wettelijke termijn voor deze behandeling, doch deze bedraagt steeds verschillende maanden. Verzoeker zou hierdoor voor verschillende maanden (of jaren) dienen te verhuizen naar Egypte, een land waarmee hij geen binding meer heeft. In de mate dat de gemachtigde het derhalve heeft over een "tijdelijke scheiding", wordt de duurtijd hiervan dan ook onzorgvuldig beoordeeld.

Dit laatste geldt in het bijzonder doordat in de bestreden beslissing de duurtijd van de behandeling van een aanvraag tot machtiging van verblijf zelfs helemaal niet ter sprake komt.

Er dringt zich hierom een schending op van artikel 9bis Vreemdelingenwet, samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting. (...)"

3.2 De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van

de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid dan weer de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel is ten slotte geschonden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, en tevens in het licht van artikel 8 van het EVRM, waarop de Raad verder nog ingaat.

Het voormelde artikel 9bis luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een verblijfsmachtiging toe te kennen, moet de gemachtigde nagaan of haar aanvraag wel regelmatig werd ingediend, met name of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de indiening van de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. De gemachtigde beschikt hierbij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland kon indienen, niet werden aanvaard of bewezen geacht.

In haar verzoekschrift voert de verzoekende partij vooreerst een theoretisch betoog, waarna zij verschillende elementen herhaalt die zij met betrekking tot haar langdurig verblijf in België en het sindsdien gevolgde integratieparcours heeft ingeroepen in haar aanvraag van 30 januari 2019 om machtiging tot verblijf.

Vervolgens betoogt zij dat in de bestreden beslissing onvoldoende rekening wordt gehouden met de door haar opgebouwde sociale relaties in België, in de mate dat deze worden beschermd door artikel 8 van het EVRM.

Het voormelde artikel 8 luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezins- of privéleven. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat een correcte belangenafweging is vereist waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken.

In de eerste plaats moet echter worden nagekeken of er een gezins- en/of privéleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht moeten worden geïnterpreteerd. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezins- of privéleven moet de Raad zich plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25).

In casu beroept de verzoekende partij zich op een privéleven in België. Op een gezinsleven beroept zij zich niet.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat artikel 8 van het EVRM aspecten behelst van de sociale identiteit van een persoon. Het houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen (EHRM 29 april 2002, *Pretty/Verenigd Koninkrijk*, § 61; EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Finland*, § 29). Het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen maakt onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, *Grote Kamer, Slivenko/Letland*, §§ 95-96).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in haar aanvraag van 30 januari 2019 heeft aangevoerd dat zij een belangrijk sociaal welzijn en sociaal leven in het kader van het voormelde artikel 8 tot stand heeft gebracht. Zij gaf hierbij aan dat zij de aard en intensiteit van de sociale relaties hoger in haar aanvraag uitvoerig heeft toegelicht. Vervolgens stelt de Raad vast dat de gemachtigde in de bestreden beslissing uitgebreid heeft gemotiveerd in het licht van artikel 8 van het EVRM. Hij overwoog hierbij het volgende: *“Betrokkene beroept zich als buitengewone omstandigheid op het feit dat hij zijn leven dat hij reeds langdurig in België opgebouwd heeft, zal moeten achterlaten, zowel op economisch als sociaal vlak. Betrokkene beroept zich in dit kader op artikel 8 EVRM. Betrokkene wijst erop dat de aard en de intensiteit van zijn sociale relaties moeten worden nagegaan. Betrokkene wijst erop dat hij een belangrijk sociaal welzijn, een sociaal en familiaal leven tot stand heeft gebracht in het kader van artikel 8 EVRM. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonbaar dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Allereerst stellen we vast dat betrokkene niet aantoonbaar dat hij nog familieleden heeft in België. Uit het administratief dossier blijkt echter wel dat hij nog verschillende familieleden heeft in Egypte, met name zijn ouders, vier broers/zussen, minstens één schoonbroer en één tante. In de aanvraag 9bis haalt zijn raadsman aan dat betrokkene bij een terugkeer naar Egypte zijn bloedeigen vader zou moeten achterlaten. Echter, uit het administratief dossier en met name uit zijn laatste asielprocedure blijkt duidelijk dat zijn vader nog steeds in Egypte verblijft, evenals de rest van de familie van betrokkene. Met betrekking tot zijn sociale leven legt betrokkene slechts negen getuigenverklaringen voor. Uit de inhoud van deze getuigenverklaringen kan niet afgeleid worden dat het gaat om diepgaande interpersoonlijke relaties waarvan de tijdelijke verbreking een onherstelbaar nadeel zou opleveren. Betrokkene toont aldus onvoldoende aan dat zijn netwerk van affectieve en*

sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Betrokkene toont niet aan dat de door hem opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).”

Uit het bovenstaande blijkt aldus dat de gemachtigde in hoofddeorde het bestaan van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM betwist. Op haar beurt betwist de verzoekende partij in haar verzoekschrift deze vaststelling van de gemachtigde. Zij geeft hierbij aan dat het *in casu* niet gaat om ‘gewone’ sociale relaties, waarvoor zij verwijst naar het feitenrelaas en de elementen uit het administratief dossier waaruit blijkt dat zij sinds 21 augustus 2009 in België verblijft en hier sindsdien haar leven heeft opgebouwd. Daarnaast wijst zij ook op het feit dat zij in deze periode niet terugkeerde naar Egypte, waaruit blijkt dat haar banden met haar land van herkomst zijn verwaterd.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij, om te onderbouwen dat zij wel degelijk een privéleven in de zin van het voormelde artikel 8 heeft, vooreerst verwijst naar de elementen die zij reeds in haar aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingeroepen. In zijn motivering is de gemachtigde echter precies ingegaan op de door de verzoekende partij aangehaalde elementen, maar oordeelt hij dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. Met betrekking tot het aangevoerde sociale leven wijst de gemachtigde erop dat de verzoekende partij in dit verband slechts negen getuigenverklaringen voorlegt en dat hieruit niet kan worden afgeleid dat het gaat om diepgaande interpersoonlijke relaties waarvan de tijdelijke verbreking een onherstelbaar nadeel zou opleveren. De gemachtigde besluit dat de verzoekende partij onvoldoende aantoot dat haar netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van het voormelde artikel 8 zou kunnen betekenen en dat zij niet aantoot dat de door haar opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, *in casu*, wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen. De verzoekende partij beperkt zich tot het herhalen van elementen uit haar aanvraag om machtiging tot verblijf, waarbij zij benadrukt dat zij tien jaar in België verbleef, en het stellen dat hieruit wel een privéleven in de zin van het voormelde artikel 8 blijkt. Hiermee geeft zij slechts te kennen het niet eens te zijn met de vaststellingen van de gemachtigde, maar dit volstaat niet om aannemelijk te maken dat het oordeel van de gemachtigde dat geen zulk privéleven wordt aangetoond, onjuist, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM zou zijn. Met haar kritiek geeft de verzoekende partij ook blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid. Het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, maar zulk onderzoek behoort niet tot zijn bevoegdheid als annulatierechter.

In de mate dat de verzoekende partij algemeen verwijst naar “*de elementen uit het administratief dossier waaruit blijkt dat [zij] sinds 21 augustus 2009 in België verblijft en hier sindsdien [haar] leven heeft opgebouwd*”, stelt de Raad vast dat zij niet aangeeft op welke andere elementen dan die die zij in haar aanvraag heeft aangevoerd, zij precies doelt. Bovendien kan aan de gemachtigde niet verweten worden dat hij niet heeft gemotiveerd omtrent of geen rekening heeft gehouden met elementen die de verzoekende partij in haar aanvraag van 30 januari 2019 niet heeft aangevoerd.

Ten slotte beroept de verzoekende partij zich in haar verzoekschrift nog op de verwaterde banden met haar land van herkomst. De Raad stelt echter vast dat zij zich hierop in haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet beroepen heeft. Bijgevolg kan de gemachtigde ook wat dit betreft geen gebrek aan

motivering of zorgvuldigheid worden verweten. Bijkomend wijst de Raad erop dat de gemachtigde in het *in casu* relevante motief zelfs uitdrukkelijk vaststelt dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij nog verschillende familieleden heeft in Egypte, met name haar ouders, vier broers/zussen, minstens één schoonbroer en één tante. Vervolgens stelt hij nog dat uit het administratief dossier en met name uit de laatste asielprocedure duidelijk blijkt dat haar vader nog steeds in Egypte verblijft, net als de rest van de familie. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij deze vaststellingen van de gemachtigde in het geheel niet betwist. In dit verband merkt de Raad nog op dat het laatste verzoek om internationale bescherming, zoals ook in de bestreden beslissing wordt aangegeven, op 12 november 2018 werd ingediend en op 7 mei 2019 werd afgesloten. De thans relevante aanvraag om machtiging tot verblijf werd ingediend op 30 januari 2019.

In de mate dat de verzoekende partij wijst op het feit dat zij tien jaar in België verbleef en andersom, gedurende deze termijn afwezig bleef uit Egypte, wijst de Raad erop dat uit de voormelde aanvraag van 30 januari 2019 niet blijkt dat zij deze afwezigheid uitdrukkelijk heeft ingeroepen als een buitengewone omstandigheid in het kader van artikel 8 van het EVRM. Het volstaat dan ook te verwijzen naar hetgeen de Raad heeft vastgesteld met betrekking tot de verwaterde banden met Egypte.

Met haar betoog kan de verzoekende partij niet aannemelijk maken dat het oordeel van de gemachtigde dat geen privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM werd aangevoerd, is aangetast door een zorgvuldigheids- of motiveringsgebrek, of het voormelde artikel 8 zou schenden.

Vervolgens richt de verzoekende partij zich tegen het onderdeel van de motivering aangaande artikel 8 van het EVRM waarin de gemachtigde opmerkt dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering, maar enkel tot gevolg heeft dat de verzoekende partij tijdelijk het land moet verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De gemachtigde besluit in dit verband dat de tijdelijke scheiding het privéleven van de verzoekende partij niet in die mate verstoort dat er sprake zou zijn van een schending van het voormelde artikel 8. De verzoekende partij wijst in haar verzoekschrift op de langdurige periode voor de behandeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waardoor zij voor verschillende maanden (of jaren) zou moeten verhuizen naar Egypte, een land waarmee zij geen binding meer heeft. Zij besluit dat, in de mate dat de gemachtigde het heeft over een "*tijdelijke scheiding*", de duurtijd hiervan onzorgvuldig wordt beoordeeld.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich met dit betoog richt tegen een overtollig motief. De gemachtigde heeft in de bestreden beslissing immers vastgesteld dat geen privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is aangetoond. Deze vaststelling volstaat dan ook om te schragen dat de ingeroepen schending van het privéleven in de zin van het voormelde artikel 8 bij een eventuele terugkeer om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen, geen buitengewone omstandigheid uitmaakt. De eventuele gegrondheid van het betoog van de verzoekende partij gericht tegen het overtollig motief met betrekking tot de "*tijdelijke scheiding*", kan de wettigheid van de bestreden beslissing dan ook niet aantasten, zodat op dit betoog niet verder moet worden ingegaan. Bijkomend wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partij zich ook in dit kader beroept op het gegeven dat zij geen binding met Egypte meer zou hebben, zodat het volstaat te verwijzen naar zijn vaststellingen met betrekking tot de aangehaalde verwaterde banden met het land van herkomst.

Met haar betoog kan de verzoekende partij niet aannemelijk maken dat de gemachtigde, bij zijn beoordeling van het bestaan van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, geen zorgvuldig onderzoek zou hebben gevoerd naar alle relevante feiten en omstandigheden. Bijgevolg kan zij ook niet aannemelijk maken dat de gemachtigde het voormelde artikel 8 zou hebben geschonden door dit niet-aangetoonde privéleven niet als een buitengewone omstandigheid te aanvaarden.

Een schending van het zorgvuldigheids- en materiële motiveringsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Daarnaast voert de verzoekende partij aan dat het oordeel van de gemachtigde, ook buiten het vraagstuk naar de toepassing van artikel 8 van het EVRM, over haar langdurige verblijf in België en haar sociaal leven dat zij sindsdien heeft opgebouwd, onzorgvuldig tot stand is gekomen en kennelijk onredelijk is, temeer gelet op de vereisten van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De Raad wijst er vooreerst op dat de bestreden beslissing, ook los van het motief aangaande artikel 8 van het EVRM, meerdere motieven bevat met betrekking tot het lang verblijf, de tewerkstelling en de integratie van de verzoekende partij. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met haar betoog nergens concreet ingaat op deze motieven en bijgevolg ook niet duidelijk maakt op grond waarvan zij oordeelt dat deze onzorgvuldig en kennelijk onredelijk tot stand zouden zijn gekomen. Ook maakt zij niet duidelijk waarop zij precies doelt met haar verwijzing naar “*de vereisten van artikel 9bis Vreemdelingenwet*”. In dit verband benadrukt de Raad dat het begrip ‘buitengewone omstandigheden’ nergens in de (vreemdelingen)wet wordt omschreven. Zodoende wordt dan ook nergens wettelijk vastgelegd welke elementen tot de ontvankelijkheidsfase zouden behoren en welke tot de gegrondheidsfase. De Raad benadrukt hierbij nogmaals dat de discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde bij het beoordelen of al dan niet buitengewone omstandigheden worden aangetoond die het in België indienen – als afwijking op de algemene regel van een indiening in het buitenland – van een aanvraag om machtiging tot verblijf rechtvaardigen, zeer ruim is.

De verzoekende partij voert in dit verband slechts aan dat haar opgebouwde leven in België en de langdurige periode dat zij niet meer in Egypte heeft verbleven (gedurende de afgelopen tien jaar) een buitengewone omstandigheid uitmaken. Hierbij verwijst zij opnieuw naar het feitenrelaas, “*de elementen uit het administratief dossier waaruit blijkt dat [zij] sinds 21 augustus 2009 in België verblijft en hier sindsdien [haar] leven heeft opgebouwd*” en de verwaterde banden met haar land van herkomst. Het volstaat voor de Raad om *mutatis mutandis* verwijzen naar zijn hoger gemaakte vaststellingen met betrekking tot de verschillende onderdelen van dit betoog.

Ten slotte verwijst de verzoekende partij ook hier naar het feit dat de gemachtigde met zijn verwijzing naar een “*tijdelijke scheiding*” de duurtijd ervan onzorgvuldig heeft beoordeeld, waarbij zij aangeeft dat dit in het bijzonder geldt doordat in de bestreden beslissing de duurtijd van de behandeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf zelfs helemaal niet ter sprake komt. De Raad stelt echter vast dat de gemachtigde slechts in zijn motief met betrekking tot artikel 8 van het EVRM naar een “*tijdelijke scheiding*” verwijst. Hierop is de Raad hoger reeds ingegaan. De verzoekende partij geeft zelf aan dat dit onderdeel van haar enig middel losstaat van het vraagstuk naar de toepassing van artikel 8 van het EVRM. Zij kan dan ook niet dienstig opnieuw verwijzen naar het motief waarin de gemachtigde antwoordt op de als buitengewone omstandigheid ingeroepen bescherming door het voormelde artikel 8. Zoals hoger reeds gesteld, gaat de gemachtigde in andere motieven van de bestreden beslissing in op de eveneens als buitengewone omstandigheden ingeroepen elementen van lang verblijf, tewerkstelling en integratie. Hierin maakt hij echter geen melding van een “*tijdelijke scheiding*”, zodat dit onderdeel van het betoog van de verzoekende partij feitelijke grondslag mist.

Een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht, wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

3.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er moet dan ook niet worden ingegaan op het betoog van de verwerende partij met betrekking tot de vordering tot schorsing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend negentien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE